

PARAULES PER LA PAU

Full informatiu

Número 52

febrer 2006

DL: T-1274-2005

Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau

A. electrònica: tgnapau@tarragona.tinet.org

P. web: <http://www.tinet.org/~tgnapau>

MANIFEST PARAULES PER LA PAU

Tarragona acull regularment en el seu port vaixells militars de l'OTAN sense cap control sobre el seu tipus d'armament i amb la possibilitat que alguns siguin de propulsió nuclear.

L'Alcalde de la ciutat, Joan Miquel Nadal, i el President de l'Autoritat Portuària, Lluís Badia, han realitzat força gestions amb autoritats militars a Washington per tal que Tarragona esdevingui seu logística dels vaixells de la VI Flota dels EE.UU.

Els arguments per explicar aquestes gestions s'han basat en suposats beneficis econòmics per a la ciutat, han donat pas a d'altres que ens presenten els vaixells de guerra com a garants de dubtoses operacions "humanitàries", i, més endavant, als que fan referència a "obligacions derivades de convenis bilaterals entre Estats"; tot barrejant-ho amb l'espectacle de veure màquines flotants sofisticades o comèdies propagandístiques sobre voluntariosos marins que fan tasques socials. Finalment, la experiència dramàtica de pobles oprimits com l'Iraqià i l'afganès -convertits en víctimes de "danys col·laterals"- mostra la crua realitat i fa caure la disffressa: els vaixells i els seus tripulants no són més que eines de matar.

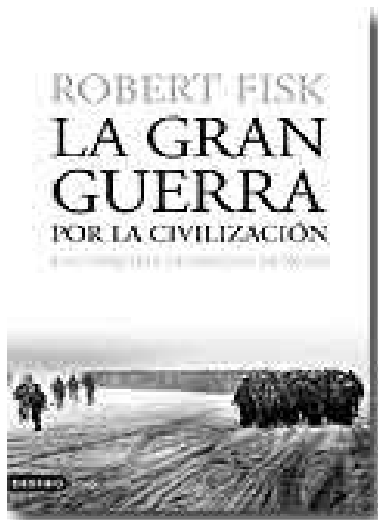
Les escales que, fins el moment, feien les embarcacions estaven considerades de rutina, utilitzant els serveis portuaris per aprovisionament i per fer les reparacions que consideraven adients, a banda d'operacions més opaques que, clar està, no transcendeixen. En aquest sentit, i com a exemple, aquest estiu (després que passés) els diaris ens informaven de transports de tropes utilitzant port i aeroport del Camp de Tarragona.

La presència dels vaixells de la VI Flota dels EE.UU. i de l'OTAN no ens agrada pel que suposa de militarització de la ciutat; per la nostra disposició a viure sense la protecció dels armaments; perquè no creiem en la força per a vèncer sinó més aviat en el diàleg per a convèncer; i per la manca d'informació i el secretisme inherent a la lògica militar que, a més, comporten riscos importants per a la població. Pensem que la Pau i la seguretat dels nostres familiars, amics i veïns són massa importants per deixar-les en mans dels polítics professionals que sovint només es preocupen d'aconseguir quotes de poder per posar al servei dels seus interessos personals o de grup.

Si creus que tens alguna cosa a dir vine cada primer diumenge de mes a les 12 h a la Plaça de la Font i digues-la donant suport amb la teva presència a

PARAULES PER A LA PAU

MATERIALS PER LA PAU

FISK, ROBERT:

LA GRAN GUERRA POR LA CIVILIZACION: LA CONQUISTA DE ORIENTE MEDIO

**EDICIONES DESTINO, S.A.
2005**

1512 pgs

Preu: 35 €

Robert Fisk, corresponsal del diari The Independent, recopila en aquesta darrera obra tres dècades de feina periodística a Orient Mitjà, què per sort o per desgràcia, l'han fet ser un dels més grans experts actualment sobre els conflictes a la regió. En aquesta compilació ens presenta moltes de les seves experiències com a reporter: a Iraq, Afganistan, Algèria, Iran, Israel, Palestina, als atemptats de l'11 de setembre del 2001... I, evidentment, repassant aquests escenaris sense oblidar els que han esdevingut els grans protagonistes mediàtics de la guerra: l'aiatollah Jomeini, Ariel Sharon, Saddam Hussein o Osama Bin Laden (personatge al qual va arribar a entrevistar en tres ocasions abans dels atemptats de l'11-S!).

Com a periodista, Robert Fisk destaca per promoure una lectura crítica del panorama polític internacional. Responsable en la seva professió, i conscient del poder dels mitjans de comunicació, l'autor ha volgut fer un pas endavant. Així, en declaracions fetes durant la presentació de l'edició en castellà del llibre, va deixar clar que l'objectiu últim del treball és el de "refusar el relat de la Història fet per presidents i per generals" per tal de "no repetir la història, les velles mentides i la tragèdia". A més, recalca clarament la seva posició en contra del que anomena el "parasitisme" que es crea sovint entre els periodistes i el poder: "ens agrada estar a prop d'ell" però "parlant d'esclavitud, hem de donar el mateix tracte a ambdues parts?" o "referint-nos a l'extermini, hem de concedir idèntica veu a exterminadors i a víctimes?". En aquesta línia ha volgut presentar-nos la crònica negra d'Orient Mitjà, amb una narració periodística excel·lentment documentada i on es poden entreveure les experiències viscudes en primera persona i les reflexions humanes d'un corresponsal en guerra tant sencer.

I si encara voleu un argument més per a apropar-vos a aquestes pàgines, com ell mateix ha manifestat: un periodista ha de "retar als governants quan menteixen, sobretot quan menteixen per a matar".

RUIDO DE SABLES

Realmente vivimos en un país bastante primitivo, pues el gobierno de nuestras vidas aún está en manos del comerciante, el hechicero y el guerrero. Léase capital, iglesia y ejército.

El nacimiento del estado es producto de la aparición de una sobreproducción social permanente, lo que crea las condiciones para liberar a una parte de la sociedad del trabajo- para- sobrevivir. Dedicándose a funciones de acumulación, administración y control.

Lo que en un origen eran donaciones o ayudas, que se acordaban benevolamente entre todos los productores, se transforman progresivamente en rentas o impuestos obligatorios, para mantener a esta fracción de la población que se auto-atribuye las funciones administrativas. Para garantizar estas prestaciones obligatorias se acude a la coacción de las armas. En última instancia el estado es un grupo de hombres armados.

Esta coacción no puede limitarse tan solo a la fuerza de las armas, ya que estaríamos en una situación de guerra civil permanente, por más que dijera Napoleón Bonaparte: “con las bayonetas puede hacerse todo, salvo sentarse sobre ellas”. Por eso también se alzan las voces airadas de los hechiceros, perdón de la iglesia, a través de las ondas hertzianas.

Mientras, el capital sigue negándonos, a los que solo tenemos nuestra fuerza de trabajo como medio de subsistencia, el derecho a una vida digna. Cerrando factorías, con despidos masivos e imponiendo la precariedad como única ley.

Es por eso que cuando escuché el ruido de sables estos últimos días me sonó familiar. El mismo que llevamos escuchando hace muchos, pero que muchos años. Poco me importa la unidad de España si la imponen por las armas, y no sale de un proyecto común y social de convivencia. Menos me importa el modelo de financiación de Catalunya si este solo sirve para crear más administración. De nada me sirven las reglas del juego democrático, ya que cuando el resultado no es del gusto de estos garantes del orden establecido son los primeros en romperlas.

La injerencia del ejército en la política no es nada nuevo, ya que el militarismo está presente en todas las facetas de nuestra vida. La guerra es vista como la máxima expresión de la política, con el contrario no se dialoga, se le aplasta. Así seguimos avanzando hacia una sociedad donde impera el pensamiento único, y cada vez que hay un asomo de crítica el ruido de sables nos recuerda donde estamos y quien manda.

Mientras siga siendo necesario el uso de la violencia, aunque sea disuasoria, para garantizar un orden político y económico, es que este orden establecido está podrido de raíz. De nada sirve decir: “no a la guerra” y luego fomentar la guerra preventiva global. No sirve hablar de cultura de la paz, e imponer la cultura del miedo, en la que se cimientan los militarismos. En nuestra ciudad se perseguirán las conductas incívicas, pero en nuestro puerto recibimos a tropas que llegan con las manos manchadas de sangre.

Realmente vivimos en una sociedad bastante primitiva, y que me perdonen los primitivos ya que ellos quizás conserven algo de la esencia del ser humano. Nosotros hace tiempo que lo hemos perdido, y unos más que otros.

by Pau Gomis

Accions de la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau durant l'any 2005

L'any 2004 va acabar amb la visita del JFK i amb tot un ventall d'accions contra la visita. La més significativa fou l'ocupació del balcó del Palau Consistorial al qual es van encadenar tres activistes de la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau amb el doble objectiu de visibilitzar la presència dels vaixells de guerra i la lluita antimilitarista, per una banda, i reclamar un posicionament clar de les institucions i partits relacionats amb les visites militars. Taules informatives, pancartes, articles, un sopar popular... foren, també, algunes de les accions desenvolupades. El Plenari de l'Ajuntament, amb els vots de CiU i PP, va rebutjar una moció de l'oposició contrària a la presència de vaixells de guerra i l'alcalde protagonitzà fets com difondre la filiació dels activistes o fer retirar les banderoles dels màstils de l'Ajuntament.

El JFK marxà de Tarragona cap el seu desballestament definitiu i els activistes van baixar del balcó, cansats però amb les piles carregades per a noves accions antimilitaristes.

El **29/01/2005** (vigília de l'aniversari de la mort de Gandhi) la Coordinadora va organitzar una roda de premsa i lliurà 5107 signatures contra la presència de vaixells de guerra al port de Tarragona al registre de l'Ajuntament de Tarragona. Es van lliurar còpies als registres de la delegació de Govern i a la subdelegació de Govern i, posteriorment, a l'Autoritat Portuària. Junt amb les signatures es demanaren reunions per debatre el seu posicionament en relació als vaixells de guerra i, en el cas de l'Ajuntament, per presentar tot un ventall de mesures pel foment de la cultura de pau.

Fins el **09/09/2005**, en que ens va rebre l'alcalde, ens vam reunir amb el president de l'Autoritat Portuària, el subdelegat del govern central i el delegat de govern de la Generalitat. El resultat de les entrevistes el podeu veure

en els números endarrerits de PXP.

El **20/03/2005** el diari El Punt informà que la Comissió de Govern de l'Ajuntament de Tarragona s'havia adherit a la xarxa "Majors for Peace" (Alcaldes per la Pau), a partir d'un escrit de Greenpeace. Aquest fet ens permetria assistir a imatges surrealistes ocasionades per la visita de l'alcalde de Vila-seca, Josep Poblet, i del regidor de l'Ajuntament de Tarragona, Agustí Mallol, a New York (Conferència de la ONU de No Proliferació d'Armes Nuclears) i, a l'agost, un altre cop de l'Agustí Mallol acompanyat aquesta vegada per l'Esteve Ortiz, regidor tarragoní pel PP (si, aquell partit que ens va emmerdar a l'Iraq) a Hiroshima, en ocasió del 60é aniversari del bombardeig atòmic dels EUA. La història ens va permetre publicar alguns articles, un PXP extra que vam trametre a les nostres autoritats i enviar alguns missatges a Hiroshima per la cerimònia dels fanals flotants.

Per Santa Tecla, amb ocasió de la baixada de l'àliga, **21/09/2005**, companys/es de la Coordinadora desplegarà, des del Pretori, una gran pancarta contra la presència de vaixells de guerra al port de la ciutat.

Un dels temes que va tractar tractar l'alcalde, en la reunió del 9 de setembre, fou la seva preocupació per integrar els militars professionals als Ajuntaments, en línia amb la proposta de Conveni que el ministre Bono proposaria, dies més tard, als Ajuntaments de Las Palmas, Madrid, La Coruña, Tarragona i... Córdoba (ay, la roja). L'**1/10/2005** Més Tarragona informava que la Junta de portaveus no acceptava el Conveni amb el Ministeri de Defensa per manca de marc legal constitucional (els altres ajuntaments, menys escrupulosos, amb segons quines menges, el van signar).

També al llarg de l'any, com no, **dotze concentracions "Paraules per la Pau"** del primer diumenge de mes i **12 números del Full Informatiu (que aquest any 2005 va estrenar dipòsit legal) més un parell de números extraordinaris**. A les concentracions, performances com la "presentació" d'un nou prototipus de tanca fronterera per part de la indústria militar o la presentació de **Jocs per la pau preparats pel taller d'Il·lustració de l'Escola d'Art de Tarragona**, passant per **lectures de poemes, actuacions musicals o presentacions de llibres**.

Durant l'any 2005 la Coordinadora ha estat present en diferents notícies en **mitjans de comunicació** i ha publicat més d'una dotzena d'**articles i/o cartes al director**.

La Coordinadora també ha manifestat la seva postura en relació a la possible instal·lació d'una **fàbrica d'helicòpters militars a Reus**, sobre la **Llei de Defensa** o sobre la **proposta del ministre Bono de reservar places de la Guardia Urbana per a militars professionals**. Fins i tot, vam opinar sobre els **aspectes**

militars de la "Constitució Europea" i ens van demanar **opinió sobre l'any nou o l'Estatut**.

Pel que fa **vaixells de guerra**: durant aquest any tenim constància, si més no, de la presència a Tarragona de tres vaixells de guerra (**USS Monterey** que va atracar el 5 d'abril amb 400 tripulants; **MV Maerks Rhode Island**, petrolier de la flota aux. de guerra dels EUA, el 14 de maig, la fragata francesa Duplex, juny, i **USNS Laramie** que va arribar el 23 de desembre. A Meitats de novembre havia d'arribar l'**USS Nassau** que va tenir el trist honor de participar en els primers atacs a Iraq però no va venir a Tarragona a causa d'una avaria.

Objecció fiscal: En el marc de la campanya d'Objecció Fiscal a les despeses militars vam fer una performance davant Hisenda el 19 de març, vam participar a l'Assemblea de Catalunya d'OF el 2 d'abril, vam fer una roda de premsa per presentar la campanya el 30 d'abril, una nova performance al carrer "Gràcies per pagar les nostres armes" el 8 de juny i, finalment, l'11 de juny un lliurament col·lectiu de declaracions objecció fiscal (a Hisenda en principi i atès que estava tancada al registre de la Subdelegació de Govern). Entremig, xerrades (com la relacionada amb la visita de membres de l'Assemblea Antimilitarista de Catalunya a Israel amb la finalitat de lliurar els diners per a projectes alternatius recollits en la campanya de l'any anterior), difusió, permanències, etc. i a finals d'any el regal del Papà Noel (Hasienda somos todos): 9 propostes provisionals de liquidació (declaracions paral·leles).

A més de les **xerrades OF** també se n'han desenvolupat d'altres com les que van protagonitzar representants de l'ISM i del Comitè de refugiats de Cisjordania.

Una fita important de la Coordinadora fou la que van representar les **jornades de dinamització i reflexió** del 12 i 13 de novembre en el marc incomparable d'un mas aprop de Figuerola del Camp.ambé és important assenyalar les entrevistes i reunions realitzades en el marc del diàleg amb la resta del **teixit social i polític**.

L'any va acabar amb una agra polèmica iniciada pel Sr. Alcalde que, qual nou Sant Pau caigut del cavall, redescobrí la seva veta pacifista i es dedicà a trucar membres de la Coordinadora per signar contra la presència de vaixells de guerra a la ciutat i per criticar suposades toleràncies envers les visites des del canvi de la presidència de l'APT. Fins i tot, assegurà que acudiria a Paraules per la Pau. La cosa, com era d'esperar, no fou més que un "cuento de(l) nadal.

màxim comú múltiple

Romà Solé

QUI TÉ PILOTES PER JUGAR A LA GUERRA?

Disculpeu si el capçal pot semblar malsonant, però em serveix per portar al nostre terreny la tesi del Jordi Salvador, company de tantes Paraules per la Pau, que ha publicat Proa sota el títol *Futbol, metàfora d'una guerra freda: Estudi antropològic del Barça*.

Però abans d'obrir full, atureu-vos a la portada per delectar-se amb aquest dibuix genial de J.A. Tàssies, símbol condensat de sentit, dins la millor tradició iconogràfica, deliri per a hermenèutics. Sense exagerar, una joia.

L'antropologia comenta, sobretot amb la veu de Norbert Elias, com l'esport modern, el joc hiper-reglamentat com és el futbol, sorgit en el segle XIX dins la burgesia i, de retruc, entre els operaris de les seves fàbriques, és un intent reeixit d'inculcar disciplina *en els cossos* – com li agrada de dir a Foucault –, i que aquest control forma part, nogensmenys, que d'un procés de civilització.

Fins i tot jo, que no sóc ni *futbolero* ni culé, he abdicat quan el Jordi anava demostrant la importància que té el futbol jugat, diguem-ne, "a seient escalfat". Un dels extrems en què em va fer caure és el fet que la gent pot canviar de tot al llarg de la vida: de manera de pensar, de parella, de maneres de viure, però sempre manté la fidelitat a uns colors.

Pensàvem que després del *pane et circus* de Franco, el futbol decauria en democràcia. Però alguna cosa molt potent ha prevalgut, a banda de l'eclosió de les teles, i ens resistim a admetre-ho quan parlem des d'un registre *progre*.

Les quatre-centes pàgines van confrontant el fet social del Barça amb models com ara la guerra i la religió. Justament amb el que m'inspirava darrerament pensant en una tarda de futbol, el de la festa, doncs no li serveix al Jordi per al Barça. Certament, el Camp Nou no el veig emulant el saludable *Viva er Beti manque pierda!*

Tot això entra en joc amb algun dels nostres debats: la funció social del futbol és la de ser aquest *ritus catàrtic que descarrega tensions*, que dóna una *sortida simbòlica sense provocar sang*, a les nostres baralles identitàries. Rematant una pilota de Clausewitz, el teòric de la guerra, *el futbol esdevé una guerra seguida per altres mitjans*. JM de Sagarra, el nostre clàssic, ja ens deia convençut que *l'esport, encara que sigui intel·ligent, encara que segueixi els ritmes, les pautes, és, per damunt de tot, violència, violència reglamentada*.

Bé, cal saber ara fins a quin punt el joc ens ha lliurat de fer-nos més pupa; si aquest *procés de civilització* evoluciona cap a estadis més solidaris; si tenim més elements per demostrar, com és l'anhel de teòrics del pacifisme, que la guerra no és el personatge apocalíptic obligat a aparèixer a totes les escenes.

Els que tenim sang d'orxata, ens consta de vegades comprendre la funcionalitat de tot això que envolta el futbol, com quan Bilardo arriba a xisclar al massatgista "písalo, písalo!"; però ja se sap que *fútbol es fútbol*, i el Barça, com diria el doctor, un escac-al-poder.

Dilluns, 6 de febrer, assemblea preparatòria accions tercer aniversari agressió Iraq – 19,30 h. local CGT